

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/165/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7208216975
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Veščičíková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7208216975.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Veščičíkovej a sudcov JUDr. Miroslava Sogu a JUDr. Dany Popovičovej vo veci žalobcu K. I., R., J. X, zast. JUDr. Sergejom Romžom, advokátom, Advokátska kancelária, Košice, Hrnčiarska 5, proti žalovanej JUMP, s.r.o., Košice, Bauerova 1, IČO: 36 576 751, zast. JUDr. Slávkou Kováčovou, advokátkou, Advokátska kancelária, Košice, Štúrova 20, o zaplatenie 17.712,02 eur istiny s prísl., o odvolaní žalovanej a žalobcu proti rozsudku 18C/82/2008-356 z 13. 10. 2014 a odvolaní žalobcu proti uzneseniu o nepripustení zmeny žaloby z 13.10.2014 Okresného súdu Košice II

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

O d m i e t a odvolanie proti uzneseniu.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa (ďalej len súd) rozsudkom žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 17.712,02 eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a rozhodol, že o trovách konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

V odôvodnení, o. i, vychádzajúc z tvrdení žalobcu a žalovanej, uviedol, že medzi účastníkmi v konaní nebola spornou skutočnosť, že 13. 3. 2004 uzavreli Zmluvu o obstaraní predaja vecí, z obsahu ktorej (čl. 3) zistil, že ňou žalovaná (časť I zmluvy) prevzala záväzok prevziať od žalobcu veci špecifikované v „súpise“ a zabezpečiť pre žalobcu ich predaj, a to za „nákupnú cenu, určenú žalobcom podľa súpisu“ (časť III bod 1 zmluvy). V časti III bod 1 zmluvy sa podľa zistenia súdu účastníci dohodli na cene za sprostredkovanie predaja (odmene) vo výške 10-15% z nákupnej ceny. V časti III bod 3 zmluvy sa podľa zistenia súdu dohodli účastníci na možnosti žalovanej po dohode so žalobcom, nevyžadujúcej písomnú formu, znížiť predajnú cenu nepredajného tovaru a pre tento prípad tiež na zachovaní percentuálnej výšky odmeny žalovanej. Pre prípad ak nedôjde k odpredaju tovaru ani do 30 dní, sa účastníci v časti III bod 4 zmluvy dohodli na práve žalovanej znížiť cenu tovaru o 10 % pôvodnej ceny, a to i opakovane po každých uplynulých 30-tich dňoch, až do odpredaja vecí. V časti IV zmluvy účastníci podľa zistenia súdu dohodli na možnosti skončiť zmluvu výpoveďou s mesačnou výpovednou lehotou, plynúcou od doručenia výpovede druhej zmluvnej strane, z dôvodu tiež hrubého porušenia ustanovení zmluvy a v prípade žalobcu tiež, ak by žalovaná konala v rozpore s jeho pokynmi a „morálne“ ho poškodila. Konštatoval, že v časti II bod 1 a 2 zmluvy prevzala žalovaná povinnosť chrániť oprávnené záujmy žalobcu v súvislosti s predajom vecí, bez zbytočného odkladu informovať žalobcu o všetkých okolnostiach súvisiacich s predajom a povinnosť tiež uschovať všetky doklady a účty. V časti V zmluvy účastníci podradili právny vzťah režimu úpravy Obč. zák. a dohodli sa tiež na písomnej forme dodatkov k zmluve. Ďalej uviedol, že medzi účastníkmi nebola spornou skutočnosť, že „súpisom“ vymedzujúcim podľa odkazu v časti I Zmluvy o obstaraní predaja vecí z 13.3.2004, veci, ktoré sa žalovaná zaviazala

prevziať od žalobcu na predaj, sú dodací list bez číslovania (čl. 8) a dodacie listy č. 1 až 19 (čl. 11 až 43), že všetky tieto dodacie listy podľa zistenia súdu obsahujú presný popis tovaru (napr. dodací list bez čísla, por. č. 1, popis 15-699 Makaba 0016), počet kusov z toho ktorého tovaru, jednotkovú cenu tovaru i celkovú cenu všetkých kusov z toho ktorého tovaru. Na každom z dodacích listov podľa zistenia súdu bola vyjadrená celková cena všetkého na dodacom liste uvedeného tovaru, pričom všetky dodacie listy sú podpísané stranou odovzdávajúceho i preberajúceho. Cena všetkých vecí, ktoré mala žalovaná podľa dodacích listov prevziať od žalobcu na predaj, je podľa zistenia súdu 95.535,88 eur (2.878.114,- Sk). Zistil, že listom zo 14. 6. 2005 (čl. 7) žalobca Zmluvu o obstaraní predaja vecí z 13. 3. 2004 vypovedal a požiadal žalovanú o vyčíslenie množstva a cien predaného tovaru, ako aj o vydanie tovaru nepredaného. Konštatoval, že žalovaná v konaní potvrdila, že list žalobcu zo 14. 6. 2005 v tento deň i prevzala. Na základe zhodných tvrdení účastníkov si súd s použitím § 120 ods. 3 O.s.p. skutkovo osvojil, že zo zmluvy o obstaraní predaja vecí žalovaná vyplatila žalobcovi 53.442,21 eur (1.610.000,- Sk) a že 30. 5. 2012 vrátila žalobcovi časť prevzatých vecí, špecifikovaných v odovzdávacom protokole z rovnakého dňa (č.l. 313) , ktorých cena (predajná cena podľa dodacích listov) bola 12.475,88 eur (375.848,29 eur). Ďalej uviedol, že zmluvami o pôžičke z XX. XX. XXXX (č.l. 259), z XX. XX. XXXX (č.l. 260), z XX. X. XXXX (č.l. 261) a z XX. XX. XXXX (č.l. 262) mal za preukázané, že žalobca poskytol Q.. I. N. (konateľovi spoločnosti žalovanej) peňažné pôžičky spolu v sume 89.955,52 eur (2.710.000,- Sk) a z dodatkov k zmluvám o pôžičke (čl. 248 a čl. 249) mal tiež za preukázané, že žalobca sa s Q.. I. N. dohodli na splnení záväzkov Q.. I. N. zo zmlúv o pôžičke prevodom vlastníckeho práva k huteľným veciam („nepeňažnou formou, t.j. vyrovnaním formou tovaru“), špecifikovaným v prílohách k dodatkom k zmluvám o pôžičke. V tejto súvislosti nebola medzi účastníkmi spornou skutočnosť, že tovarom, ktorým mal Q.. I. N. vyrovnat' svoje záväzky, zo zmlúv o pôžičke boli huteľné veci zverené žalobcom žalovanej na predaj Zmluvou o obstaraní predaja vecí z 13. 3. 2004. Dňa 30. 3. 2005 Q.. I. N. podľa zistenia súdu (čl. 257) písomne uznal voči žalobcovi dlh zo zmlúv o pôžičke v zostatkovej výške 36.513,31 eur (1.100.000,- Sk). Zo znaleckého posudku č. 6/2006 z 12. 6. 2006, vypracovaného Ing. Ladislavom Burkovským, znalcom v odbore Ekonomia a manažment, odvetvie Účtovníctvo a personalistika pre účely konania vedeného Okresným riaditeľstvom PZ v Košiciach pod ČVS: ORP-895/OEK-K2-2005, ktorý súd vykonal ako listinný dôkaz zistil, že znalec sa v rámci riešenia znaleckých úloh zaoberal, mimo iného, tiež otázkou, či tovar uvedený v dodacích listoch v skutočnosti i zodpovedal tomu, čo Q.. I. N. odovzdal žalobcovi, pričom skúmal tiež súlad medzi účtovným a fyzickým stavom tovaru, ktorý prevzala žalovaná od žalobcu na komisionálny predaj. Z obsahu znaleckého posudku podľa zistenia súdu v rozsahu uvedených skutočností mu vyplynulo, že z účtovných dokladov, ktoré mal znalec k dispozícii, medzi ktorými chýbala tiež skladová evidencia zásob, nie je možné zistiť, aký tovar v skutočnosti Q.. I. N. „predal“ žalobcovi, pričom nemožno vylúčiť ani to, že medzi tovarom, ktorý mal byť podľa protokolov odovzdaný žalobcovi sa nachádzali veci už predané, či vrátené dodávateľovi. Rovnako i súlad medzi účtovným a fyzickým stavom tovaru, ktorý prevzala žalovaná od žalobcu na komisionársky predaj, znalec podľa obsahu znaleckého posudku nemohol preskúmať z dôvodu nepredložených tržieb evidovaných registračnou pokladňou. Poukázal na to, že tieto závery vo svojej podstate korešpondujú s tvrdením žalovanej, že fyzická inventúra tovaru pred jeho odovzdaním žalobcovi nebola urobená a, že evidencia konkrétneho predaného tovaru sa nevedla. Ďalej uviedol, že Zmluvou o postúpení pohľadávky z 23. 3. 2008 (čl. 104) postúpil žalobca pohľadávku zo skončenej zmluvy o obstaraní predaja vecí voči žalovanej Q.. K. I., že ten zmluvou o postúpení pohľadávky z 18. 8. 2010 (č.l. 166) uvedenú pohľadávku postúpil žalobcovi , ktorý podľa zistenia súdu je jej veriteľom i toho času. Vychádzajúc z § 488, § 489, § 492, § 494, § 559, § 737, § 738, § 739, § 740, § 420 ods. 1, § 442 ods. 1 Obč. zák.(ich znenie citoval) a z takto zisteného skutkového stavu, uplatnený nárok žalobcu posúdil ako dôvodný v celom rozsahu. Vo svojich úvahách vedúcich k tomuto záveru vyšiel z preukázania existencie občianskeho záväzkového vzťahu účastníkov zo zmluvy o obstaraní predaja vecí podľa § 737 a nasl. Obč. zák., ktorý bol medzi žalobcom a žalovanou založený písomnou zmluvou z 13. 3. 2004, že na základe tejto zmluvy prijala žalovaná od žalobcu na predaj súbor individuálne vymedzených huteľných vecí, s právnou povinnosťou vo svojom mene na účet žalobcu a predat' ich za dohodnutú cenu, spolu v sume 95.535,88 eur a túto sumu žalobcovi vyplatiť. Nesporným medzi účastníkmi bolo, že žalovaná časť zverených vecí predala, pričom z výťažku z predaja zaplatila žalobcovi 53.442,20 eur. Preukázanou v konaní bola i skutočnosť, že po skončení zmluvy výpoveďou žalobcu vrátila žalovaná (v priebehu konania) ostatné nepredané veci, cena ktorých, predstavovala podľa dohody účastníkov v zmluve o obstaraní predaja vecí 12.475,88 eur. Dôvodil, že v konaní tak šlo vlastne o posúdenie , či má žalobca nárok na zaplatenie peňažného vyjadrenia hodnotového rozdielu medzi dohodnutou predajnou cenou zverených vecí, cenou vecí vrátených a zaplatenou peňažnou sumou v kontexte obrany žalovanej, založenej na tvrdení, že k vzniku tohto rozdielu došlo následkom uplatnenia zmluvného ustanovenia,

oprávňujúceho ho znížiť žalobcom určenú a i zmluvou dohodnutú predajnú cenu, ďalej následkom nakladania s tovarom inak ako predajom tretím osobám (v tomto zmysle žalovaná tvrdila, že časť tovaru si žalobca vzal), ako aj následkom dohodnutého zníženia tržby za predaj tovaru o vlastné náklady. Poukázal na to, ako konštatoval už na inom mieste tohto odôvodnenia, že právnym základom predaja zverených vecí žalovanou aj pod cenu určenú žalobcom bolo ustanovenie časti III bod 3 zmluvy, oprávňujúce ju znížiť predajnú cenu na základe dohody so žalobcom (hoc ústnej) a ust. časti III bod 4 zmluvy, zakladajúce právo žalovanej v prípade, ak nedôjde k odpredaju tovaru ani do 30 dní, znížiť cenu tovaru o 10 % pôvodnej ceny, a to i opakovane po každých uplynulých 30-tich dňoch, až do odpredaja vecí. Uviedol, že realizáciou týchto oprávnení, predovšetkým však oprávnenia znižovať cenu tovaru až o 10 % z pôvodnej ceny po uplynutí každých 30-tich dní, nepochybne mohlo dôjsť k vzniku disproporcie medzi žalobcom určenou cenou, za ktorú mala žalovaná zverené veci predať a žalobcovi vyplatenou sumou (so započítaním ceny vrátených vecí). Považoval za potrebné mať však na zreteli, že rovnako i neoprávneným postupom žalovanej, či už nevyplatením kúpnej ceny predaného tovaru žalobcovi, predajom tovaru za cenu zníženú nad rámec oprávnenia daného žalovanej zmluvou alebo prisvojením si tovaru žalovanou, mohlo dôjsť k vzniku takéhoto rozdielu. Nevyhnutne potrebným za týchto okolností mu bolo preukázanie, že žalovaná pri nakladaní so zvereným tovarom postupovala podľa zmluvných dojednaní a správala sa tiež s náležitou starostlivosťou, zahŕňajúcou v sebe i príkaz ochrany ekonomických záujmov žalobcu (časť II bod 1 zmluvy), ktorým jediným spôsobom bolo možné zároveň i bezpečne vylúčiť porušenie právnych povinností, či zneužitie práv žalovanou pri realizácii zmluvy na úkor žalobcu. Nezastupiteľným v tomto zmysle bolo ustálenie, či vôbec a pokiaľ áno, kedy a za koľko žalovaná odpredala tú - ktorú jej zverenú vec. Poukázal na to, že žalovaná však, ako v konaní sama tvrdila, o predaji tovaru nevyhotovovala účtovné doklady, nezaznamenávala ho v účtovných knihách a tým pádom ho ani nezúčtovala a fyzicky stav tovaru nekontrolovala, že o predaji jednotlivých vecí nevedla ani inú evidenciu, pričom jediným údajom, s ktorým v súvislosti s predajom zvereného tovaru pracovala a oznamovala ho žalobcovi, bol údaj o denných tržbách, ktorý však nemá akúkoľvek výpovednú hodnotu ani k času, ani k druhu a ani k cene konkrétneho predaného tovaru. Dôvodil, že žalovaná tým, okrem toho, že porušila nielen celý rad povinností, vyplývajúcich zo zákona o účtovníctve (zák. č. 431/2002 Z. z.), ale tiež i zmluvnú povinnosť uschovať všetky doklady a účty, prevzatú v ust. časti II bod 2 zmluvy o obstaraní predaja vecí, prakticky vylúčila možnosť objektivizovať spôsob predaja jej zvereného tovaru, z hľadiska jeho súladu so zmluvou a záujmami žalobcu. Nevyhnutne preto ani v konaní nevedela preukázať pravdivosť svojho tvrdenia, že jedným z dôvodov, pre ktoré došlo k vzniku rozdielu medzi žalobcom určenou cenou, za ktorú mala žalovaná zverené veci predať a žalobcovi poskytnutými hodnotami, bola realizácia oprávnenia predávať zverené veci za nižšie ako určené ceny. Už vôbec, za daných okolností, nebolo z pohľadu žalovanej možné v konaní exaktne vyjadriť a preukázať mieru, v akej sa predaj vecí za zľavnenú cenu, pokiaľ by k nemu aj došlo, podieľal na rozdieli medzi žalobcom určenou cenou, za ktorú mala žalovaná zverené veci predať a žalobcovi vyplatenou sumou (so započítaním ceny vrátených vecí). Inak povedané, pokiaľ by v konaní aj bolo preukázané, že žalovaná predávala tovar aj za znížené ceny, bez vymedzenia času predaja a ceny konkrétneho predaného tovaru, správnosť takéhoto jej postupu nemožno preskúmať. Z tohto dôvodu súd nepripustil dokazovanie výsluchom žalovanou navrhovanej svedkyne S. N., ktorá sa mala podľa nej vyjadrovať práve k skutočnosti predaja za zľavené ceny ako takej. Uvedené sa bezozbytku vzťahovalo aj na tvrdenie žalovanej, že časť tovaru si vzala sám žalobca, že časť tovaru bola odpredaná známym a kamarátom a že časť tovaru jej na predaj ani nebola odovzdaná. Za neopodstatnenú považoval súd i obranu žalovanej založenú na tvrdení vplyvu tiež vlastných nákladov na výšku žalobcovi vyplácaných súm za predaj tovaru. Zdôraznil, že žalovaná právny základ pre znižovanie súm vyplácaných žalobcovi za predaný tovar o vlastné náklady vo výške 10 - 15 % odvíjala od ust. časti III bod 1 zmluvy, že z formulácie tohto ust. zmluvy „obstarávateľ predá zverenú vec za nákupnú cenu podľa súpisu + cena za sprostredkovanie predaja“ však podľa úvahy súdu vyplýva, že o výšku odmeny žalovanej mala byť podľa dohody navýšená predajná cena určená žalobcom a nie znižovaná suma vyplácaná za predaj tovaru žalobcovi, ako to v konaní nesprávne uvádzala žalovaná. Uvedené mal nakoniec za zrejme tiež z formulácie ust. časti III bod 2 veta druhá zmluvy, v zmysle ktorého „Odmenu si obstarávateľ (žalovaná) zrazí sama po odpredaji vecí a nákupnú cenu vyplatí objednávateľovi, do 3 dní od jej predaja“. Z tohto ust. zmluvy je podľa názoru súdu nepochybne zrejme, že žalobcovi sa mala po predaji vecí dostať „nákupná cena“, ktorou je v kontexte ostatných ust. zmluvy žalobcom určená cena a teda nie cena neznižená o náklady žalovanej. Dovedením týchto úvah do dôsledkov, podľa záveru súdu peňažné vyjadrenie rozdielu medzi dohodnutou predajnou cenou zverených vecí, cenou vecí žalobcovi vrátených a žalobcovi zaplatenou peňažnou sumou predstavuje hodnotu, ktorá sa do majetku žalobcu a nedostala (či už v podobe tovaru alebo v podobe peňazí) v príčinnej súvislosti s protiprávnym konaním žalovanej,

bez ohľadu na to, či tento stav je následkom porušenia právnej povinnosti žalovanej predat' tovar za určenú cenu, povinnosti utŕženú cenu za predaj vyplatiť žalobcovi v dohodnutej výške alebo povinnosti vrátiť zverený tovar po skončení zmluvy o obstaraní predaja veci. Tým žalovaná spôsobila žalobcovi škodu vo výške 24.037,40 eur, z ktorej si žalobca uplatnil 17.712,02 eur (pozn. súdu: zmenu žaloby spočívajúcu v rozšírení žaloby na sumu 24.037,40 eur nepripustil) a v tomto rozsahu žalobcovi postupom podľa § 153 ods. 2 O.s.p. uplatnený nárok i priznal. Citujúc znenie § 100 ods. 1 a ods. 2 prvá veta, § 106 Obč. zák. posúdil dôvodnosť námietky premlčania uplatneného nároku žalobcu, vznesenú v konaní žalovanou. Vzhľadom na to, že súd právne posúdil uplatnený nárok žalobcu ako nárok zo zodpovednosti za škodu vo svojich úvahách o dôvodnosti vznesenej námietky premlčania vyšiel predovšetkým z toho, že k vzniku škody na majetku žalobcu v danom prípade došlo najskôr okamihom skončenia zmluvy o obstaraní veci (14. 7. 2005), kedy bola žalovaná povinná vyúčtovať predaj tovaru a zaplatiť žalobcovi rozdiel medzi tým, čo žalobcovi dovtedy zaplatila a tým, čo podľa zmluvy zaplatiť mala (zároveň i vydať nepredaný tovar). Pokiaľ preto žalobca uplatnil peňažný nárok (hoc ako eventuálnu časť žaloby) na súde 27. 6. 2008, urobil tak ešte pred uplynutím objektívnej trojročnej premlčacej doby. Pokiaľ sa jedná o subjektívnu premlčaciu dobu, podľa úvahy súdu, nakoľko k ustáleniu škody objektívne nemohlo dôjsť pred vydaním nepredaných vecí žalovanou, až od ktorého momentu bolo zrejmé aké hodnoty sa do majetku žalobcu nedostanú, žalobca sa o škode dovtedy ani nemohol dozvedieť, a preto subjektívna premlčacia doba v rámci objektívnej premlčacej doby nezačala plynúť. O trovách konania rozhodol s použitím § 151 ods. 3 veta pred bodkočiarkou O.s.p. tak, že o nich rozhodne až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Proti rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná a žalobca.

Žalovaná navrhla rozsudok zmeniť a žalobu v celom rozsahu zamietnuť, prípadne rozsudok zrušiť a vrátiť vec súdu na nové konanie a priznať jej náhradu trov odvolacieho konania.

Mala za to, že súd nesprávne vo veci rozhodol, tým, že nezistil úplne skutkový stav veci, nevykonala navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedla, že je pravdou, že ich vzťah so žalobcom bol založený písomnou zmluvou z 13. 3. 2004, avšak išlo v podstate o jej veci, ktorými chceli vyplatiť žalobcu, keďže mu mali vrátiť peniaze a následne sa dohodli so žalobcom, že veci v hodnote pôžičky bude postupne predávať a žalobcovi z nich vyplácať kúpnu cenu. Poukázala na to, že žalobca už v tom čase vedel, že ide o tovar, ktorý starne a že to nemusí byť vrátené v takej výške ako bola pôžička, pretože sa odpočítavali aj reálné náklady, on však s takouto formou vrátenia jej dlhu súhlasil. Súhlasil aj so znížením kúpnej ceny na jednotlivom tovare, išlo o to, aby sa tovar postupne predal a aby mu postupne mohli splatiť dlh. Z tejto skutočnosti vyplýva, že v nijakom prípade nemohli ani nemôžu doplatiť žalobcovi 17 712,02 eur, keďže predmetný tovar sa nepredal v takej hodnote, v akej bol na začiatku prijatý, aká hodnota sa na začiatku určila, teda aby u nej išlo o bezdôvodné obohatenie. Ďalej uviedla, že žalobcovi z výťažku predaja zaplatili 53 442,20 eur a zvyšok tovaru ostal u nej na sklade, ktorý následne žalobcovi vydali. Z uvedeného vyplýva, že žiadny iný tovar na sklade nemali, iba ten, ktorý predali a ktorý mu následne vrátili. Rozdielna hodnota, ktorá vznikla žalobcovi vo výške 17 712,02 eur vyplýva zo skutočností, že tovar sa predával za oveľa nižšiu cenu, v akej hodnote bol prijatý, s čím žalobca jednoznačne súhlasil, aby sa takto tovar predával, ktorú skutočnosť nepoprel ani samotný žalobca, ani čo sa týka reálnych nákladov, ani toho, že mohli znížovať cenu tovaru, za ktorú ho predávali a to jedenkrát mesačne. Finančné prostriedky za predaný tovar dávali žalobcovi priamo do ruky, pričom si tieto preberal skoro denne a nijaký doklad jej žalobca nikdy nevystavil, ani nechcel a nemal záujem robiť evidenciu predaného tovaru a to, že mu dávali peniaze, im nechcel potvrdiť, žalobcovi v tomto smere dôverovali a chceli čo najskôr všetok tovar predať, aby touto formou boli žalobcovi vrátené finančné prostriedky. Žalobca mal prístup k predmetnému tovaru, mohol na neho dohliadať, robiť si inventúry, keďže išlo o jeho tovar, avšak žalobca žiadny záujem o to nemal. V podstate celú tržbu za tovar odvádzali žalobcovi po odrátaní reálnych nákladov a znížení cien a v podstate nechceli za to žiadnu odplatu.

Žalobca a v odvolaní namietal, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p., t. j., že procesným postupom súdu v priebehu konania sa mu odňala možnosť konať pred súdom tým, že súd v uznesení na pojednávaní konanom 13. 10. 2013 nepripustil zmenu žaloby, spočívajúcej v rozšírení uplatňovaného nároku na sumu 24.307,40 eur, čím podľa jeho názoru mu znemožnil realizáciu procesných práv priznaných v § 95 ods. 1 O.s.p., t.j. konkrétne práva disponovať (meniť) so

žalobou počas konania, že neexistovali žiadne dôvody namietaného procesného postupu rozhodnutia súdu tak, ako sú tieto normatívne deklarované v § 95 ods. 2 O.s.p., že doterajšie výsledky konania boli dostatočným podkladom na konanie o zmenenej žalobe. Ďalej uviedol, že uplatnený odvolací dôvod spočívajúci v neúplnom zistení skutkového stavu veci, nakoľko súd nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 205 ods. 2 písm. c) O.s.p.) vidí v tom, že podaním zo 6. 2. 2013 formálne označeným ako „späťvzatie žaloby (čiastočne)“ navrhol konajúcemu súdu, aby tento pribral do konania znalca za účelom posúdenia, či tovar vydaný žalovanou vykazuje poškodenie, ak áno, aké sú príčiny tohto poškodenia, aký je rozsah tohto poškodenia, vyjadrený vo finančnom ekvivalente, že súd o jeho návrhu na doplnenie dokazovania nerozhodol, v dôsledku čoho neúplne zistil skutkový stav veci a preto navrhuje rozhodnúť spôsobom, tak ako je to špecifikované v jeho odvolaní z 24. 10. 2014.

Súd uznesením vyhláseným na pojednávaní 13.10.2014 (zápisnica na č.l. 350) zmenu návrhu na začatie konania navrhnutú právny zást. žalobcu spočívajúcu v rozšírení uplatneného nároku zo sumy 24.037,40 € nepripustil. Uznesenie odôvodnil a dal poučenie o popravnom prostriedku.

Z podania žalobcu z 24. 10. 2014, došlého súdu 27. 10. 2014, vyplýva, že navrhol uznesenie, ktorým súd nepripustil zmenu návrhu navrhnutú zástupcom žalobcu na pojednávaní 13. 10. 2014 spočívajúcu v rozšírení uplatneného nároku zo sumy 24.037,40 eur nepripustil, zrušiť a vec vrátiť súdu na opätovné prejednanie a rozhodnutie.

Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p. - v ostatných prípadoch, t.j. neuvedených v § 214 ods. 1, možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolania v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods. 1, 3 O.s.p. a rozsudok potvrdil podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p., lebo je vecne správny, súd úplne zistil skutkový stav veci, správne ju právne posúdil, odôvodnenie má podklad v zistení skutkového stavu a odvolací súd sa s odvolaním v celom rozsahu stotožňuje, pretože dôvody rozsudku sú správne, na čom nič nemení ani odvolanie žalobcu a žalovanej. Žalovaná v podstate iba opakuje skutočnosti a dôvody uvádzané už pred súdom prvého stupňa, s ktorými sa súd v odôvodnení rozsudku presvedčivo vysporiadal.

Žalovaná v odvolaní uplatnila odvolacie dôvody uvedené v § 205 ods. 2 písm. c), d) a f) O.s.p., t.j., že súd neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, že dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a, že vec nesprávne právne posúdil.

Ani jeden z uvedených odvolacích dôvodov nie je daný.

Neúplnosť zistenia skutkového stavu [§ 205 ods. 2 písm. c) O. s. p.] je v sporovom konaní odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvého stupňa nevykonal účastníkom navrhnutý dôkaz, spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť (napr. preto, že ho nepovažoval za rozhodujúci pre vec), avšak iba samotná okolnosť, že nevykonal dôkazy účastníkmi navrhnuté, nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom. Z povahy veci vyplýva, že účastník, ktorý v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, musí súčasne označiť dôkaz, ktorý - hoci bol navrhovaný - nebol vykonaný a uviesť právne významné skutočnosti, ktoré, hoci boli tvrdené, súd prvého stupňa nezistoval, najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné a ďalej, že vždy musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom prvého stupňa.

Žalovaná vytýka súdu, že nevy počul ňou navrhnutých svedkov, ktorí mali vedomosti o tom, aká bola dohoda so žalobcom aj o tom, akým spôsobom sa predmetný tovar predával a o tom, že nijaký iný tovar, ktorý prevzala od žalobcu nemala, len ten, ktorý sa predal a ktorý mu vrátila, teda že v žiadnom prípade nemôže od nej dostať 17.712,02 eur, keďže by malo ísť o rozdiel hodnoty tovaru predaného a vráteného, že výpoveďami svedkov je možné potvrdiť, že žiadny iný tovar neexistoval a že nemôže ani žalobcovi za neexistujúci tovar zaplatiť, a to aj napriek tomu, že sa nerobila finančná evidencia predaného tovaru a ani evidencia predaných vecí, že súd jej návrh na výsluch svedkyne S. N. a ďalších svedkov napr. V. C. zamietol, že by ich výpovede prispeli k objektívnemu objasneniu skutočností o predanom a zaplatenom tovare.

Odvolací súd dodáva, že vykonané dôkazy boli postačujúce na úplné zistenie skutkového stavu, že žalovanou navrhnuté dokazovanie nebolo spôsobilé preukázať právne významnú skutočnosť, pretože

nie je možné ho považovať za rozhodujúce pre vec. Odvolací súd poukazuje na odôvodnenie rozsudku na to, akými úvahami sa riadil, keď dospel k záveru, že nie je potrebné vykonať dokazovanie výsluchom žalovanou navrhovanej svedkyne S. N., príp. ďalších svedkov, o. i. , tým, že žalovaná nevedla žiadne účtovníctvo ohľadom prevzatého tovaru, jeho rozsahu, ako aj predaja, sama sa dostala do dôkaznej núdze a vzhľadom na množstvo položiek prevzatého tovaru, nemožno zistiť cenu, za ktorý bolo tovar predaný, príp., ktorý tovar zostal na predajniach, ktorý tovar a v akej hodnote bol odovzdaný, že výpoveď navrhovaných svedkov by nebola spôsobilá preukázať tvrdenia žalovanej.

Odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p. sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre rozhodnutie súdu prvého stupňa je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne lebo nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 132 O.s.p., a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132 až § 135 O.s.p.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplývala, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132 až § 135 O.s.p.

Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi rozsudku, pokiaľ ide o vyhodnotenie skutkového stavu súdom prvého stupňa, ktorý vyčerpávajúco dáva odpovede na všetky spochybnované skutočnosti uvádzané žalovanou v odvolaní, na ktoré dôvody poukazuje aj odvolací súd.

Právnym posúdením je činnosť súdu prvého stupňa, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania).

Súd použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, tzn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania, na čom nič nemenia ani skutočnosti uvedené v odvolaní žalovaného, v ktorom sa v podstate iba opakujú skutočnosti, s ktorými sa súd v odôvodnení napadnutého rozsudku presvedčivo a výstižne vyrovnal.

K presvedčivým dôvodom uvedeným v rozhodnutí je potrebné dodať, že u žalovanej je daná nielen zodpovednosť za škodu podľa § 420 Obč. zák., ale že jej zodpovednosť vyplýva aj z § 421 Obč. zák. (škoda na prevzatých veciach).

Podľa § 421 Obč. zák. každý, kto od iného prevzal vec, ktorá má byť predmetom jeho záväzku, zodpovedá za jej poškodenie, stratu alebo zničenie, ibaže by ku škode došlo aj inak.

Odvolací súd výzvou 9Co/165/2015-380 z 2. 3. 2016 vyzval žalobcu a žalovanú, aby sa v lehote 5 dní vyjadrili k možnému použitiu § 421 Obč. zák. a zák. č. 431/2002 Z.z. o účtovníctve.

Žalobca podaním z 9. 3. 2016, došlým odvolaciemu súdu 10. 3. 2016 oznámil odvolaciemu súdu, že nesúhlasí s použitím § 421 Obč. zák. a zák. č. 431/2002 Z.z. o účtovníctve.

Právny zást. žalobcu podaním z 11. 3. 2016, došlým odvolaciemu súdu 17. 3. 2016 uviedol, že žalobcom uplatňovaný nárok v predmetnom sporovom konaní prichádza do úvahy právne posúdiť aj ako nárok uplatňovaný titulom náhrady spôsobenej škody podľa § 421 Obč. zák., nakoľko žalovaná prevzala od neho veci na komisionálny predaj, pričom tieto v dohodnutej dobe nevrátila, nakoľko ich poškodila, resp. stratila, že teda prevzala od neho veci, ktoré boli predmetom jej záväzku podľa uzatvorenej zmluvy o komisionálnom predaji, pričom tieto po zániku jej záväzku nevrátila a nevydala s odôvodnením, že došlo k poškodeniu (absolútnemu) a strate.

Odvolací súd dodáva, že zodpovednosť žalovanej je daná aj podľa § 421 Obč. zák.), vychádzajúc zo skutočností, že medzi účastníkmi konania došlo k uzavretiu zmluvy o komisionálnom predaji, že žalovaná prevzala veci od žalobcu za účelom ich predaja, ktoré veci mali byť predmetom jej záväzku a preto zodpovedá aj za ich poškodenie, stratu alebo zničenie.

Zo znaleckého dokazovania nariadeného súdom vyplynulo, že z účtovných dokladov, ktoré mal znalec k dispozícii, medzi ktorými chýbala tiež skladová evidencia zásob nebolo možné zistiť, aký tovar v skutočnosti konateľ žalovanej predal žalobkyni, pričom nebolo možné vylúčiť ani to, že medzi tovarom, ktorý má byť podľa protokolov odovzdaný žalobcovi sa nachádzali veci už predané, či vrátené dodávateľovi, že rovnako i súlad medzi účtovným a fyzickým stavom tovaru, ktorý prevzala žalovaná od žalobcu na komisionársky predaj znalec podľa obsahu znaleckého posudku nemohol preskúmať z dôvodu nepredložených tržieb evidovaných registračnou pokladňou, ktoré závery korešpondovali s tvrdením žalovanej, že fyzická inventúra tovaru pred jeho odovzdaním žalobcovi nebola urobená a že evidencia konkrétneho predaného tovaru sa nevedla, že nie je možné zistiť ani rozsah škody, ktorá vznikla z titulu rozdielu medzi tovarom prevzatým na predaj a hodnotou tovaru predaného za nižšiu cenu, resp., ktorý tovar bol predaný, resp. stratený, resp. po predaji ktorého tovaru nebola žalobkyni uhradená cena za jeho predaj, že možno len predpokladať, že škoda, ktorá bola spôsobená na tovare prevzatého za účelom jeho predaja v komisionárskom predaji, tvorí časť zodpovednosti žalovanej na prevzatých veciach z titulu škody.

Zodpovednosť za škodu podľa § 421 Obč. zák. je objektívnou zodpovednosťou a podmienkou vzniku tejto zodpovednosti nie je zavinenie škodcu. Prvotným predpokladom tejto zodpovednosti je existencia záväzkového vzťahu medzi zodpovedným subjektom a poškodeným, na základe ktorého došlo k prevzatiu veci, ktorá je predmetom záväzku. Ďalším predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu podľa § 421 je škodová udalosť, ktorá spôsobila poškodenie, stratu alebo zničenie veci a ktorá nastala v dobe, keď bola vec prevzatá za účelom plnenia záväzku do okamžiku, keď vec mala byť vrátená, škoda na prevzatej veci a príčinná súvislosť medzi nimi.

V prejednávanej veci zodpovednosť za škodu žalovanej podľa § 421 je objektívnou zodpovednosťou, bez ohľadu na jej zavinenie, lebo prevzala veci, ktoré boli predmetom jej záväzku, za účelom ich komisionálneho predaja podľa súpisu, a to hnutelné veci špecifikované v dodacích listoch v celkovej hodnote 95.535,88 eur so záväzkom tieto veci predajť za dohodnutú cenu. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že žalovaná dobrovoľne vydala žalobcovi iba časť hnutelných vecí, ktoré od neho prevzala. Z vyjadrenia samotnej žalovanej vyplýva, že ostatné veci už nie sú v jej moci. Z uvedených dôvodov bola naplnená zodpovednosť za škodu žalovanej aj podľa § 421 Obč. zák., ktorá je objektívnou zodpovednosťou za prevzaté veci na komisionálny predaj, za ktoré zodpovedá a to okamihom od ich prevzatia za účelom ich predaja.

Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaná porušila aj zákon o účtovníctve č. 431/2002 Z.z.

Žalovaná je právnickou osobou, ktorá má sídlo na území SR a podľa § 1 ods. 2 cit. zák. je účtovnou jednotkou.

Podľa § 2 ods. 1, 2 cit. zák. účtovná jednotka účtuje v sústave podvojného účtovníctva alebo v sústave jednoduchého účtovníctva.

Predmetom účtovníctva je účtovanie o skutočnosti o a) stave a pohybe majetku, b) stave a pohybe záväzkov, c) rozdelenie majetku a záväzkov, d) výnosov, e) nákladoch, f) príjmoch, g) výdavkoch, h) výsledku hospodárenia účtovnej jednotky (ďalej len účtovné prípady).

Podľa ods. 3 cit. ust. predmetom účtovníctva je aj vykazovanie skutočností o účtovných prípadoch podľa odseku 2 v účtovnej závierke, pričom predmetom vykazovania v účtovnej závierke sú aj iné aktíva a iné pasíva.

Žalovaná si neplnila povinnosti vyplývajúce jej z § 2 ods. 1,2., 3 zák. č. 431/2002 Z.z. o účtovníctve, čím prakticky sama vylúčila možnosť objektivizovať spôsob predaja jej zvereného tovaru z hľadiska jeho súladu so zmluvou a záujmami žalobcu.

Odvolačný súd sa stotožňuje s právnym posúdením námietky premlčania podľa § 100 ods. 1, 2 prvá veta a § 106 Obč. zák., pokiaľ žalobcom uplatnený nárok nepovažoval na námietku žalovanej za premlčaný, keď začiatok plynutia premlčacej lehoty odvíjal od okamihu skončenia zmluvy o obstaraní veci 14. 7. 2005, kedy bola žalovaná povinná vyúčtovať predaj tovaru a zaplatiť žalobcovi rozdiel medzi tým, čo žalobcovi dovtedy zaplatila a tým, čo podľa zmluvy zaplatiť mala (zároveň mu vydať nepredaný tovar), že pokiaľ žalobca uplatnil svoj nárok 27. 6. 2008, urobil tak ešte pred uplynutím objektívnej 3 ročnej premlčacej lehoty. Z uvedených dôvodov bolo potrebné rozsudok potvrdiť ako vecne správny.

Pokiaľ ide o odvolanie žalobcu proti uzneseniu o nepripustení zmeny žaloby, vyhlásené súdom na pojednávaní 13. 10. 2014 (zápisnica na č.l. 350), ktoré bolo na pojednávaní predsedom senátu odôvodnené a bolo dané poučenie o opravnom prostriedku, vzhľadom na prítomnosť účastníkov konania a ich zást. na pojednávaní, nebolo potrebné ho vyhotovovať, bolo potrebné odvolanie proti uzneseniu odmietnuť podľa § 218 ods. 1 písm. c) O.s.p.

Podľa § 202 ods. 3 písm. f) O.s.p. odvolanie nie je prípustné proti uzneseniu, ktorým sa pripustila alebo nepripustila zmena návrhu.

Podľa § 218 ods. 1 písm. c) O. s. p. odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie nie je prípustné.

Odvolanie smeruje proti uzneseniu o nepripustení zmeny návrhu, proti ktorému odvolanie nie je prípustné, preto bolo odvolanie proti nemu odmietnuté.

Z uvedených dôvodov, námietky žalobcu uvádzané v odvolaní proti rozsudku, ktoré sa týkali nároku, ktorý nebol predmetom tohto konania (nebola pripustená zmena žaloby), sú bez právneho významu.

Odvolačný súd nerozhodoval o trovách odvolacieho konania, keďže rozhodnutie o trovách konania si súd podľa § 151 ods. 3 veta pred bodkočiarkou O.s.p. vyhradil až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej a preto rozhodne aj o trovách odvolacieho konania.

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods. 9 tretia veta zák. č. 757/04 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.